

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2006. gada 10. janvārī *

Lieta C-178/03

par prasību atcelt tiesību aktu atbilstoši EKL 230. pantam, ko 2003. gada 24. aprīlī cēla

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv G. Curhauzens [*G. zur Hausen*], kā arī L. Strēma van Līra [*L. Ström van Lier*] un E. Rīgini [*E. Righini*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Eiropas Parlamentu, ko sākotnēji pārstāvēja K. Pennera [*C. Pennera*] un M. Mūrs [*M. Moore*], pēc tam M. Mūrs un K. Bredlijs [*K. Bradley*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

* Tiesvedības valoda — angļu.

un

Eiropas Savienības Padomi, ko sākotnēji pārstāvēja B. Hofs-Nilsens [*B. Hoff-Nielsen*] un M. Simsa-Robertsone [*M. Sims-Robertson*], pēc tam M. Simsa-Robertsone un K. Mihūla [*K. Michael*], pārstāvji,

atbildētāji,

ko atbalsta:

Francijas Republika, ko pārstāv Ž. de Bergess [*G. de Bergues*], F. Alabrūns [*F. Alabrune*] un E. Puisē [*E. Puisais*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

Somijas Republika, ko pārstāv T. Pinne [*T. Pynnä*], pārstāve, kas norādīja adresi Luksemburgā,

Lielbritānijas uz Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, ko pārstāv R. Kodvela [*R. Caudwell*], pārstāve, kam palīdz A. Dešvuds [*A. Dashwood*], *barrister*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

personas, kas iestājušās lietā.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*] (referents), tiesneši J. Makarčiks [*J. Makarczyk*], K. Gulmans [*C. Gulmann*], P. Kūris [*P. Kūris*] un J. Klučka [*J. Klučka*],

ģenerālvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],
sekretāre L. Hjūleta [*L. Hewlett*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2005. gada 7. aprīlī,

noklausījusies ģenerālvokātes secinājumus tiesas sēdē 2005. gada 26. maijā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Ar savu prasības pieteikumu Eiropas Kopienu Komisija lūdz atcelt Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 28. janvāra Regulu (EK) Nr. 304/2003 par bīstamu ķīmisku vielu eksportu un importu (OV L 63, 1. lpp.; turpmāk tekstā — “Apstrīdētā regula”) tiktāl, ciktāl tā ir balstīta uz EKL 175. panta 1. punktu, nevis uz EKL 133. pantu.

- 2 Šajā sakarā nav strīda par to, ka Komisija atsaucās uz EKL 133. pantu regulas priekšlikumā Padomei, ko tā iesniedza 2002. gada 24. janvārī un kas attiecās uz bīstamu ķīmisku vielu eksportu un importu (OV C 126 E, 291. lpp.). Pēc savas iniciatīvas apspriedusies ar Eiropas Parlamentu, Eiropas Savienības Padome atbilstoši EKL 133. pantam vienprātīgi nolēma nepieņemt minēto priekšlikumu un aizstāt EKL 133. pantu ar EKL 175. panta 1. punktu, kas veido vienotu juridisko pamatu Apstrīdētajai regulai, ko Parlaments un Padome pieņēma ar koplēmumu atbilstoši EKL 251. pantā paredzētajai procedūrai.

Atbilstošās tiesību normas

- 3 Kā it īpaši izriet no pirmajiem četriem apsvērumiem Apstrīdētās regulas preambulā, tai ir divi mērķi. Pirmkārt, tās mērķis ir īstenot Roterdamas Konvencijas normas par iepriekš norunātas piekrišanas procedūru attiecībā uz dažām bīstamām ķīmiskām vielām un pesticīdiem starptautiskajā tirdzniecībā (turpmāk tekstā — “Konvencija”) — ko Eiropas Kopiena parakstīja 1998. gada 11. septembrī un kas Kopienas vārdā apstiprināta ar Padomes 2002. gada 19. decembra Lēmumu Nr. 2003/106/EK (OV 2003, L 63, 27. lpp.) —, nekādā ziņā nevājinot aizsardzības līmeni, ko importētāju valstu videi un plašākai sabiedrībai sniedz Padomes 1992. gada 23. jūlija Regula (EEK) Nr. 2455/92 par atsevišķu bīstamu ķīmisku vielu eksportu un importu (OV L 251, 13. lpp.), kuru šī regula atceļ un aizstāj. Otrās Apstrīdētās regulas mērķis ir savā ziņā iet tālāk par Konvencijas noteikumiem; šajā sakarā ceturtajam šīs regulas apsvērumam skaidri norādot uz Konvencijas 15. panta 4. punktu, kurš tās dalībvalstīm ar konkrētiem nosacījumiem dod tiesības veikt pasākumus, lai cilvēku veselību un vidi aizsargātu stingrāk, nekā noteikts Konvencijā.

4 No šī skatupunkta Apstrīdētās regulas 1. panta 1. punkts paredz:

“Šīs regulas mērķi ir:

- a) īstenot [..] Konvenciju [..];
- b) veicināt dalītu atbildību un apvienotas pūles bīstamu ķīmisku produktu starptautiskajā aprītē, lai aizsargātu cilvēku veselību un vidi no iespējama kaitējuma;
- c) sniegt ieguldījumu [šo vielu] videi drošā lietošanā.

Mērķus sasniedz, atvieglojot informācijas apmaiņu par šādu ķīmisku vielu raksturīgajām īpašībām, paredzot lēmumu pieņemšanas procesu Kopienā par to importu un eksportu un izplatot lēmumus Pusēm un vajadzības gadījumā citām valstīm.”

5 Turklāt no minētās regulas 1. panta 2. punkta izriet, ka tās mērķis ir arī “nodrošināt, lai [grozītās] Padomes 1967. gada 27. jūnija Direktīvas 67/548/EEK par normatīvu un administratīvu aktu tuvināšanu attiecībā uz bīstamu vielu klasifikāciju, iesaiņošanu un marķēšanu un [grozītās] Eiropas Parlamenta un Padomes 1999. gada 31. maija Direktīvas 1999/45/EK par dalībvalstu normatīvu un administratīvu aktu tuvināšanu jautājumos, kas attiecas uz bīstamu preparātu klasifikāciju, iesaiņojumu un

marķējumu, noteikumus attiecībā uz cilvēkiem vai videi bīstamu ķīmisku vielu klasifikāciju, iepakojumu un marķējumu, kad tās laiž apritē Eiropas Kopienā, piemērotu arī tādām ķīmiskām vielām, ko eksportē no dalībvalstīm uz citām Pusēm vai uz citām valstīm, ja vien minētie noteikumi nav pretrunā ar attiecīgo Pušu vai citu valstu īpašajām prasībām.”

6 Šīs pašas regulas 2. panta 1. punkts par regulas piemērojamību noteic, ka tā attiecas uz:

“a) dažām bīstamām ķīmiskām vielām, uz ko attiecas iepriekš norunātas piekrišanas (PIC) procedūra [turpmāk tekstā — PIC procedūra] saskaņā ar Konvenciju [..];

b) dažām bīstamām ķīmiskām vielām, kas Kopienā vai dalībvalstī ir aizliegtas vai stingri ierobežotas; un

c) visām eksportējamām ķīmiskām vielām, ciktāl tas attiecas uz klasifikāciju, iepakojumu un marķējumu.”

7 Šo jēdzienu precīza nozīme ir sniegta Apstrīdētās regulas 3. pantā, kurā lielā apmērā ir pārņemtas Konvencijas 2. pantā ietvertās definīcijas. Īpaši tas ir gadījumā ar jēdzieniem “ķīmiska viela”, “aizliegta ķīmiska viela” vai “stingri ierobežota ķīmiska viela”, kas attiecas uz ķīmiskām vielām, kuru attiecīgi “visu veidu izmantošana” vai

“faktiski visu veidu izmantošana” ir aizliegta ar Kopienas vai dalībvalsts pieņemtu galīgu reglamentējošu lēmumu, lai aizsargātu cilvēku veselību vai vidi. Tas ir arī gadījumā ar jēdzienu “īpaši bīstams pesticīdu preparāts”, kas ir “ķīmiska viela, kura sagatavota lietošanai par pesticīdu un kuras izmantošana atstāj uz veselību vai vidi smagas sekas, kas novērojamas īsā laikā pēc minētās vielas vienreizējas vai vairākkārtējas iedarbības tās izmantošanas apstākļos” (3. panta 9.–11. un 15. punkts). Savukārt minētā 3. panta 14. punkts definē PIC procedūru kā “ar Konvenciju izveidotu iepriekš norunātas piekrišanas procedūru”.

- 8 Apstrīdētās regulas 5. pants precizē Kopienas piedalīšanās Konvencijā noteikumus, īpaši tā pirmajā daļā nosakot, ka par piedalīšanos, “jo īpaši par tehnisko palīdzību, informācijas apmaiņu un jautājumiem attiecībā uz strīdu noregulēšanu, piedalīšanos palīgstruktūrās un balsošanu Komisija un dalībvalstis atbild kopīgi”. Kas attiecas uz Konvencijas administratīvajām funkcijām, kas saistītas ar PIC procedūru un paziņošanu par eksportu, no šī paša 5. panta otrās daļas izriet, ka tās veic Komisija, kas rīkojas kā kopīgi izraudzīta iestāde visu dalībvalstu izraudzīto valsts iestāžu vārdā, cieši sadarbojoties ar šīm iestādēm. Šajā kontekstā Komisijas tiesības atbilstoši Apstrīdētās regulas 7. pantam ir nosūtīt Konvencijas dalībvalstīm un citām valstīm Kopienas eksporta paziņojumus un nosūtīt vai saņemt informāciju un paziņojumus, kas attiecas uz Konvencijā noteiktajiem galīgajiem reglamentējošiem lēmumiem. Atbilstoši šīs pašas regulas 5. panta trešās daļas pēdējam teikumam Komisija ir arī tā, kas sniedz atbildes Konvencijas izveidotajam Sekretariātam par “Kopienas importu attiecībā uz ķīmiskām vielām, kas pakļautas PIC procedūrai saskaņā ar 12. pantu”.
- 9 Kā izriet arī no Apstrīdētās regulas 6. panta 1. un 2. punkta — ķīmiskās vielas, uz kurām attiecas šīs regulas noteikumi, ir uzskaitītas tās I pielikumā un pakļautas režīmam, kas atšķiras atkarībā no šī pielikuma daļas, kurā tie ir ietverti, taču ņemot vērā, ka atsevišķas vielas var vienlaicīgi būt ietvertas vairākās minētā pielikuma daļās un līdz ar to uz tām attiecas vairāki režīmi. Atbilstoši šī paša panta 2. punktam —

ķīmiskās vielas, kas ir uzskaitītas minētā pielikuma 1. daļā, ir tāda paziņojuma par eksportu priekšmets, kurā ir ietverta konkrēta Apstrīdētās regulas III pielikumā norādītā informācija un it īpaši informācija par eksportējamo vielu vai preparātu, tā identitāti, tā fizikāli ķīmiskām, toksikoloģiskām un ekotoksikoloģiskām īpašībām un piesardzības ievērošanu to lietošanas laikā. Uz minētās regulas I pielikuma 2. daļā nosauktajām vielām, kuras ir īpaši bīstamas cilvēku veselībai un videi, attiecas ne tikai Apstrīdētās regulas 7. pantā paredzētā paziņojuma par eksportu procedūra, bet, tā kā tās atbilst arī nepieciešamajiem kritērijiem, uz tām attiecas arī šīs regulas 10. panta paredzētās PIC paziņošanas procedūra. Kas attiecas uz minētā I pielikuma 3. daļā uzskaitītajām vielām — vispārīgi tās atbilst Konvencijas III pielikumā ietvertajām vielām, un tādēļ uz tām attiecas PIC procedūra. Īpašie pienākumi saistībā ar šo vielu importu un eksportu ir sīkāk paskaidroti Apstrīdētās regulas 12. un 13. pantā.

- 10 Kā norādīts šī sprieduma iepriekšējā punktā attiecībā uz paziņošanas par eksportu procedūru — Apstrīdētās regulas 7. pants būtībā paredz, ka, ja eksportētājs vēlas eksportēt ķīmisku vielu, kas minēta šīs regulas I pielikuma 1. daļā, no Kopienas uz Konvencijas dalībvalsti vai citu valsti, eksportētājam jānosūta paziņojums dalībvalsts izraudzītajai valsts iestādei, kurā viņš ir reģistrēts. Pēc tam, kad izraudzītā valsts iestāde pārbaudījusi informācijas atbilstību šīs regulas III pielikumam, tā saņemto paziņojumu nosūta Komisijai, kura, pirmkārt, veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka importētājas puses vai importētājas valsts kompetentās iestādes saņem minēto paziņojumu pirms paredzētā ķīmiskās vielas eksporta, un, otrkārt, šo paziņojumu reģistrē sabiedrībai pieejamā datubāzē.

- 11 Apstrīdētās regulas 7. panta 3. punktā ir precizēts, ka jaunu paziņojumu par eksportu eksportētājam ir jāsniedz ikreiz par eksportu, kas notiek pēc izmaiņām Kopienas tiesību aktos attiecībā uz attiecīgo vielu tirdzniecību, izmantošanu vai marķēšanu, vai vienmēr, kad attiecīgā preparāta sastāvs mainās tā, ka ir mainīts

preparāta marķējums. Tomēr no šī paša panta 4. punkta izriet, ka no augstāk noteiktās paziņojuma procedūras var pilnībā vai daļēji atkāpties, "ja ķīmisko vielu eksports ir saistīts ar ārkārtas stāvokli, kad jebkura kavēšanās var radīt draudus sabiedrības veselībai vai videi importētājā Pusē [vai valstī]".

- 12 Turklāt atbilstoši Apstrīdētās regulas 7. panta 5. punktam ar paziņojumu par eksporta procedūru saistītie pienākumi izbeidzas, ja uz ķīmiskajām vielām sākusi attiekties PIC procedūra, ja importētāja valsts, kas ir Konvencijas dalībvalsts, ir sniegusi atbildi saskaņā ar Konvencijas 10. panta 2. punktu Sekretariātam par piekrišanu vai nepiekrišanu minētās vielas importam un ja Komisija ir saņēmusi šo informāciju no Sekretariāta un to nosūtījusi dalībvalstīm. Taču minētā 5. punkta otrajā daļā ir precizēts, ka noteikumu nepiemēro, "ja importētāja valsts, kas ir Konvencijas dalībvalsts, skaidri pieprasa no eksportētājām Pusēm nepārtraukt paziņošanu par eksportu [..]".
- 13 Šīs regulas 8. pantā noteiktie pienākumi, kas ir līdzīgi Apstrīdētās regulas 7. pantā noteiktajiem pienākumiem, attiecas uz tādu ķīmisko vielu importu Kopienā, kuras cita Konvencijas dalībvalsts vai cita valsts aizliegusi vai stingri ierobežojusi, bet savukārt minētās regulas 9. pants liek to ķīmisko vielu, kas ir minētas šīs regulas I pielikumā, importētājiem un eksportētājiem katru gadu informēt savas dalībvalsts izraudzīto valsts iestādi par ķīmiskās vielas, kas iepriekšējā gada laikā ir ievesta vai izvesta, daudzumu. Uz šādi iegūtas informācijas pamata dalībvalstīm ir jāsniedz vispārīga informācija Komisijai, kura pēc šīs informācijas apkopošanas Kopienas līmenī informāciju, kas nav konfidenciāla, dara pieejamu sabiedrībai.
- 14 Apstrīdētās regulas 10. panta 1. un 2. punkts paredz, ka Komisija paziņo Sekretariātam par ķīmiskajām vielām, kas atbilst izvirzītajiem kritērijiem, lai tās tiktu pakļautas PIC paziņošanas procedūrai, un ka tā paziņo Sekretariātam par to, ja

un kad jaunas ķīmiskās vielas atbilst šādiem kritērijiem un kad tās tiek ietvertas minētās regulas I pielikuma otrajā daļā. Šo paziņojumu iesniedz iespējami drīz pēc attiecīga Kopienas galīga reglamentējoša lēmuma pieņemšanas par ķīmiskās vielas aizliegšanu vai stingru ierobežošanu un tajā sniedz visu attiecīgo informāciju, kas noteikta šīs pašas regulas II pielikumā, īpaši par šīs vielas fizikāli ķīmiskām, toksikoloģiskām un ekotoksikoloģiskām īpašībām un arī par bīstamību un risku, ko tā rada cilvēku veselībai vai videi.

15 Turklāt Apstrīdētās regulas 10. panta 6. punktā ir noteikts, ka Komisijai tūlīt jānosūta dalībvalstīm informācija, ko tā saņem no Sekretariāta par ķīmiskajām vielām, ko citas Puses ir atzinušas par aizliegtām vai stingri ierobežotām, un “ciešā sadarbībā ar dalībvalstīm jānovērtē vajadzība ierosināt Kopienas līmenī priekšlikumus, lai novērstu Kopienā nepieņemamu risku cilvēku veselībai un videi”.

16 Kā tika norādīts šī sprieduma 9. punktā, Apstrīdētās regulas 12. un 13. pants it īpaši attiecas uz tām vielām, kas ir pakļautas PIC procedūrai un kas ir uzskaitītas šīs regulas I pielikuma 3. daļā. Atbilstoši Konvencijas 10. un 11. pantam šie [regulas] panti papildus pienākumam paziņot nosaka arī citus ķīmisko vielu importētāju un eksportētāju pienākumus.

17 Attiecībā uz aizliegto vai stingri ierobežoto ķīmisko vielu importu Apstrīdētās regulas 12. panta 1. punkts paredz, ka, tiklīdz Komisija saņem no Sekretariāta dokumentu par tādu lēmumu pamatnostādnēm, kas attiecas uz jaunās ķīmiskās vielas ierakstīšanu Konvencijas III pielikumā, tā tūlīt to nosūta dalībvalstīm. Pēc tam Komisija Kopienas vārdā pieņem galīgu vai pagaidu lēmumu par attiecīgās ķīmiskās vielas importu nākotnē Kopienā “saskaņā ar spēkā esošiem Kopienas tiesību aktiem”.

Saskaņā ar šī paša 12. panta 1. un 4. punktu šis lēmums, kas var būt importa atļauja vai aizliegums, atļaujas gadījumā, izvirzot varbūtēji dažādus nosacījumus, ir jāpaziņo Sekretariātam kopā ar tā tiesību akta vai administratīvā pasākuma aprakstu, ar kuru lēmums pamatots.

- 18 Ja runa ir par aizliegtu vai stingri ierobežotu ķīmisku vielu ar vienas vai vairāku dalībvalstu tiesību aktiem, tad Apstrīdētās regulas 12. panta 2. punkts paredz Komisijas pienākumu pēc attiecīgās dalībvalsts vai dalībvalstu rakstiska pieprasījuma šo informāciju ņemt vērā savā lēmumā par attiecīgās vielas importu, bet atbilstoši šīs pašas regulas 10. panta 6. punktam un minētā 12. panta 6. punktam Komisijai ir arī "ciešā sadarbībā ar dalībvalstīm jānovērtē vajadzība ierosināt pasākumus Kopienas līmenī, lai novērstu nepieņemamu risku cilvēku veselībai un videi Kopienā, ņemot vērā dokumentā par lēmuma pamatnostādņēm esošo informāciju".
- 19 Savukārt Apstrīdētās regulas 13. pantā par aizliegtu vai stingri ierobežotu ķīmisku vielu eksportu ir ietverti dažādi noteikumi, kuru mērķis ir nodrošināt, lai tiek ievēroti citu Konvencijas dalībnieku un citu valstu pieņemtie lēmumi attiecībā uz minēto vielu importu to teritorijā. Tajā ir arī paredzēts Komisijas pienākums tūlīt nosūtīt dalībvalstīm un Eiropas rūpniecības apvienībām informāciju, ko tā apkārtrakstu formā saņem no Sekretariāta, par ķīmiskām vielām, uz kurām attiecas PIC procedūra, un importētāju dalībvalstu lēmumus par minēto ķīmisko vielu importa nosacījumiem (13. panta 1. punkts), un dalībvalstu pienākums Komisijas nosūtītās atbildes paziņot visām attiecīgajām savā jurisdikcijā esošajām personām (13. panta 3. punkts). Minētā 13. panta 4. punktā ir precizēts, ka eksportētāji īsteno katrā atbildē par importu esošos lēmumus "sešu mēnešu laikā pēc tam, kad Sekretariāts pirmoreiz ir informējis Komisiju par tādu atbildi [..]".

20 Šī paša panta 6. punkts nosaka:

“Ķīmiskās vielas, kas ir uzskaitītas I pielikuma 2. vai 3. daļā, eksportē tikai, ja:

- a) eksportētājs ir prasījis un saņēmis skaidri izteiktu piekrišanu par importu caur savas valsts izraudzītu iestādi un importētājas Puses izraudzītu valsts iestādi vai attiecīgu iestādi citā importētājā valstī;

- b) I pielikuma 3. daļā uzskaitīto ķīmisko vielu gadījumā pēdējais apkārtraksts, ko izdevis Sekretariāts saskaņā ar 1. punktu, norāda, ka importētāja Puse ir devusi piekrišanu importam.”

21 Apstrīdētās regulas 13. panta 7. punkts līdzīgi nosaka:

“Nevienu ķīmisko vielu neeksportē vēlāk par sešiem mēnešiem pirms derīguma termiņa beigām, ja tāds termiņš pastāv vai to var secināt no ražošanas datuma, ja vien ķīmiskajai vielai piemītošās īpašības nepadara tādu rīcību nelietderīgu. Jo īpaši pesticīdu gadījumā eksportētāji nodrošina pesticīdu tvertņu lieluma un iesaiņojuma optimizāciju tā, lai līdz minimumam samazinātu novecojušu krājumu rašanās risku.”

22 Visbeidzot, minētā 13. panta 8. punktā ir noteikts:

“Eksportējot pesticīdus, eksportētāji nodrošina, lai marķējums saturētu specifisku informāciju par glabāšanas apstākļiem importētājas Puses vai citas valsts klimatiskajos apstākļos. Turklāt viņi nodrošina, lai eksportētie pesticīdi atbilstu Kopienas tiesību aktos noteiktajām tīrības specifikācijām.”

23 Apstrīdētās regulas 14. pants attiecas uz to izstrādājumu īpašo situāciju, kuri satur šīs regulas I pielikuma 2. un 3. daļā uzskaitītās ķīmiskās vielas, — uz izstrādājumiem, uz kuriem attiecas 7. pantā paredzētā paziņojuma par eksportu procedūra, ko paredz minētā 14. panta 1. punkts, ja šīs ķīmiskās vielas rada īpašas problēmas cilvēku veselībai vai videi, un uz ķīmiskām vielām, kas rada īpašas bažas cilvēku veselībai vai videi, attiecas pilnīgs eksporta aizliegums atbilstoši 14. panta 2. punktam. Šavukārt minētās regulas 15. un 16. pants attiecas uz informāciju par tranzītu un uz eksportējamām ķīmiskām vielām pievienojamo informāciju. Uz šo pievienojamo informāciju attiecas attiecīgajos Kopienas tiesību aktos ietvertie noteikumi par iepakojumu un marķējumu un arī iespējamais pienākums uz marķējuma norādīt ražošanas datumu un šo vielu derīguma termiņu (16. panta 1. un 2. punkts). Turklāt Apstrīdētās regulas 16. panta 3. punkts paredz, ka eksportētājs katram šī panta 1. punktā minēto ķīmisko vielu importētājam nosūta drošības datu lapu atbilstoši Komisijas 1991. gada 5. marta Direktīvai 91/155/EEK, ar ko nosaka un izklāsta sīki izstrādātu kārtību, kādā izveidojama īpašas informācijas sistēma attiecībā uz bīstamiem preparātiem, īstenojot Padomes Direktīvas 83/379/EEK 10. pantu (OV L 76, 35. lpp.).

24 Apstrīdētās regulas pēdējie panti attiecīgi attiecas uz valsts iestāžu pienākumiem importa un eksporta kontrolē (17. pants), dalībvalstu noteikto “efektīvu, samērīgu un preventīvu” sankciju sistēmu minētās regulas pārkāpuma gadījumā (18. pants), informācijas par šajā regulā paredzēto procedūru darbību, kas ir dalībvalstu rīcībā, regulāru sūtīšanu Komisijai un Komisijas apkopojošā ziņojuma sagatavošanu

(21. pants), Apstrīdētās regulas pielikumu atjaunināšanu, “pamatojoties uz Kopienas tiesību aktu un Konvencijas attīstību”, (22. pants) un tehniskiem norādījumiem, ko Komisija izstrādā, lai atvieglotu šīs regulas piemērošanu ikdienā (23. pants). Šīs pašas regulas 19. un 20. pantā ir ietverta atsauce uz vajadzību veikt informācijas apmaiņu un sniegt tehnisko palīdzību, it īpaši jaunattīstības valstīm un pārejas ekonomikas valstīm, kas ir izteikta ar jēdzieniem, kas ir ļoti līdzīgi Konvencijas 14. un 16. pantā izmantotajiem.

Lietas dalībnieku prasījumi

25 Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

- atcelt Apstrīdēto regulu;

- atzīt, ka šī regula ir saistoša līdz brīdim, kad Padome pieņem jaunu regulu, un

- piespriest Parlamentam un Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

26 Parlaments un Komisija lūdz Tiesu noraidīt šo prasību kā nepamatotu un piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

- 27 Tiesas priekšsēdētājs ar 2003. gada 15. septembra rīkojumu atļāva Francijas Republikai, Somijas Republikai un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai Karalistei iestāties šajā lietā Parlamenta un Padomes prasījumu atbalstam.

Par prasību

Lietas dalībnieku argumenti

- 28 Savas prasības pamatojumam Komisija izvirza tikai vienu pamatu, kas ir balstīts uz EK līguma pārkāpumu, kurš radies no nepareizas juridiskā pamata izvēles. Tā kā Apstrīdētās regulas galvenais mērķis ir reglamentēt atsevišķu ķīmisku vielu starptautisko tirdzniecību, uz to attiecas kopējā tirdzniecības politika un nevis kopējā vides politika. Šajā sakarā regula tādēļ bija jāizdod kā Padomes regula, kas balstīta uz EKL 133. pantu, nevis kā Parlamenta un Padomes regula, kas balstīta uz EKL 175. panta 1. punktu. Komisija uzskata, ka šis secinājums izriet gan no Apstrīdētās regulas preambulas teksta, kur tiek izklāstīti ar šo regulu sasniedzamie mērķi, gan arī no regulas satura analīzes.
- 29 Pirmkārt, runājot par minētās regulas mērķiem, Komisija norāda, ka tos uzreiz var secināt no regulas virsraksta, jo tajā runa ir par bīstamu ķīmisku vielu "eksportu" un "importu". Šo jēdzienu izmantošana un šīs regulas trešajā preambulas apsvērumā

noteiktā gribā īstenot Konvenciju, nekādā ziņā nevājinot pastāvošo Kopienas tiesību aktu ietekmi uz bīstamo ķīmisko vielu eksportu un importu, skaidri norāda uz šajā regulā dominējošo komerciālo mērķi reglamentēt šādu vielu tirdzniecību starp Kopienu un trešajām valstīm.

30 Apstrīdētās regulas 1. pants, kurā ir noteikti tās mērķi, vispirms atspoguļo tieši šīs problēmas, jo atbilstoši Apstrīdētās regulas minētā 1. panta 1. punkta a) apakšpunktam Apstrīdētās regulas mērķis ir "īstenot Roterdamas Konvenciju". Taču Komisija uzskata, ka šāda Konvencija atspoguļo tieši kopējo tirdzniecības politiku, jo tā attiecas uz iepriekš norunātas piekrišanas procedūru attiecībā uz dažām bīstamām ķīmiskām vielām un pesticīdiem, kas ir starptautiskās tirdzniecības priekšmets. Minētās regulas 1. panta 1. punkta b) un c) apakšpunktā noteiktie mērķi tikai pārņem Konvencijas 1. pantā noteiktos mērķus.

31 Arī Apstrīdētās regulas 1. panta 2. punkts ir saistīts ar šo pašu tirdzniecības perspektīvu, jo tas nosaka, ka Kopienai jānodrošina, lai Kopienas tiesiskais regulējums par bīstamu ķīmisku vielu klasifikāciju, iepakojumu un marķējumu, ko piemēro šīm vielām tad, kad tās laiž aprītē Kopienā, tām tiktu piemērots arī tad, kad tās eksportē uz citām Konvencijas dalībvalstīm vai uz citām valstīm. Tādējādi minēto vielu tirdzniecība ar trešajām valstīm ir galvenais Apstrīdētās regulas mērķis.

32 Komisija uzskata, ka pat vienkārša Apstrīdētās regulas satura analīze apstiprina apgalvojumu, ka regula ir komerciāla rakstura līdzeklis. Šajā sakarā šī iestāde it īpaši norāda uz šīs regulas 6.–16. pantu, kurā ir noteikti bīstamo ķīmisko vielu importam un eksportam piemērojamie noteikumi un kas, pēc Komisijas domām, ir minētās regulas būtiskie nosacījumi, kā arī uz šīs regulas 3. panta 16. un 17. punktu, kurā

jēdzieni "eksports" un "imports" ir definēti, balstoties uz Kopienā piemērojamām muitas procedūrām. Komisija uzskata, ka šāda norāde noteikti nozīmē, ka minēto [ķīmisko] vielu aprīte šajā lietā ir pielīdzināta šādu vielu tirdzniecībai un kā tāda pakļauta tādiem pašiem noteikumiem.

- 33 Šajā situācijā Komisija norāda, ka tādu ķīmisko vielu, uz ko attiecas Apstrīdētā regula, klasifikāciju, marķēšanu, lietošanu vai laišanu aprītē Kopienas tiesībās reglamentē vairākas direktīvas, kuras, ar retiem izņēmumiem, visas balstās uz EKL 95. pantu vai EEK līguma 100. pantu (redakcijā pēc grozījumiem — EKL 100. pants, kurš jaunākajā redakcijā ir EKL 94. pants), vai EKL 100.A pantu (jaunajā redakcijā pēc grozījumiem — EKL 95. pants). Tādējādi dalībvalstīm, kuras vēlas aizliegt vai stingri ierobežot tādas ķīmiskas vielas izmantošanu, uz kuru neattiecas Kopienas tiesību saskaņošana, ir jāatsaucas uz EKL 30. pantu, lai pamatotu šādu aizliegumu vai ierobežojumu vai lai lūgtu atļauju atkāpei atbilstoši EKL 95. panta 4. vai 5. punktam. Tā kā dalībvalstis nevar piemērot atšķirīgus valsts tiesību aktus Kopienā, ja tām nav dotas tiesības atkāpties, tad šīm valstīm nevar dot atļauju piemērot atšķirīgus noteikumus attiecībā uz bīstamo ķīmisko vielu importu un eksportu. Šādu vielu tirdzniecību ar trešajām valstīm noteikti ir jāreglamentē vienādi, lai izvairītos no iespējamā tirdzniecības izkropļojuma rašanās Kopienā. Tādējādi EKL 133. pants ir atbilstošs Apstrīdētās regulas juridiskais pamats.

- 34 Visbeidzot, atgādinot Tiesas pastāvīgo judikatūru, no kuras izriet, ka kopējā tirdzniecības politika pēc būtības ir jāinterpretē paplašināti, Komisija nepiekrīt Apstrīdētās regulas materiālās piemērošanas jomas paplašināšanai attiecībā uz vielām, kuras nav ietvertas sākotnējā priekšlikumā, proti, bīstamām ķīmiskām vielām, kuras ir aizliegtas vai stingri ierobežotas tikai vienā vai vairākās dalībvalstīs. Šis grozījums tāpat kā Apstrīdētās regulas 5. panta pirmās daļas precizējums, kas noteic, ka Kopienas piedalīšanās Konvencijā — attiecībā uz atsevišķām šajā pantā

minētajām jomām — ir “kopīga Komisijas un dalībvalstu kompetence”, ir nepārprotami pretrunā ar Kopienā paredzēto saskaņošanu, jo tie šķietami šādu valsts aizliegumu vai ierobežojumu pastāvēšanu atzīst par iepriekš piešķirtu un tikai Apstrīdētās regulas 10. panta 7. punktā ir norāde uz nepieciešamību ievērot Kopienas tiesību aktus.

- 35 Savukārt atbildētāji uzskata, ka precizējumam minētās regulas 5. panta pirmajā daļā ir tikai viens mērķis — atbilstošāk atspoguļot jaukto raksturu, kāds piemīt Kopienas un dalībvalstu līdzdalībai Konvencijā. Attiecībā uz šīs pašas regulas materiālās jomas paplašinātu piemērošanu aizliegtām vai stingri ierobežotām vielām tikai konkrētās dalībvalstīs atbildētāji uzskata, ka tas ir papildu pierādījums nozīmīgumam, ko šīs valstis piešķir cilvēku veselības un vides aizsardzībai, jo, salīdzinot ar Komisijas iesniegto priekšlikumu, Apstrīdētās regulas iespējamajā piemērošanas jomā ir ietvertas papildu vielas. Šajā sakarā Padome un Parlaments norāda uz Konvencijas 15. panta 4. punktu, kas ļauj Konvencijas dalībvalstīm ar atsevišķiem nosacījumiem veikt stingrākus pasākumus nekā Konvencijā paredzētie, “lai labāk aizsargātu cilvēku veselību un vidi”, kā arī uz Apstrīdētās regulas ceturto un septiņpadsmito apsvērumu, kuros attiecīgi ir noteikta vajadzība “iet tālāk par Konvencijas noteikumiem” un katrā ziņā garantēt “pareizu ķīmisko vielu pārvaldību”.

- 36 Turklāt, runājot par minētās regulas pašu saturu, atbildētāji un personas, kas iestājušās lietā, būtībā atbalsta Komisijas veikto vērtējumu par šīs regulas 6.–16. pantā paredzēto sistēmu galveno raksturu, bet tie uzskata, ka šīs sistēmas liecina vairāk par Kopienas likumdevēja vēlmi aizsargāt cilvēku veselību un vidi no nekontrolētas rīcības ar bīstamām ķīmiskām vielām izraisītām nelabvēlīgām sekām nekā par rūpēm reglamentēt un veicināt veiksmīgu tirdzniecību. Šajā sakarā šie lietas

dalībnieki it īpaši atsaucas uz Apstrīdētās regulas 1. panta 2. punktu, kurā ir skaidra norāde uz attiecīgajiem Kopienas tiesību aktiem par cilvēka veselībai un videi bīstamo ķīmisko vielu klasifikāciju, iepakojumu un marķējumu, kā arī uz šīs pašas regulas 10. panta 6. punktu un 12. panta 6. punktu, kuros ir noteikta iespēja Komisijai ciešā sadarbībā ar dalībvalstīm novērtēt vajadzību ierosināt Kopienas līmenī priekšlikumus, lai novērstu Kopienā nepieņemamu risku cilvēku veselībai un videi.

37 Pēc Somijas valdības domām, Apstrīdētās regulas 17.–21. panta nepieciešamību noteica šīs pašas sanitārās un vides problēmas, jo no tām rodas konkrētas prasības gan attiecībā uz Konvencijā un minētajā regulā noteikto pienākumu pārraudzību un izpildi, gan uz efektīvas sankciju sistēmas izveidošanu šo noteikumu pārkāpumu gadījumiem.

38 Turklāt attiecībā uz Komisijas argumentu, ka darījumi ar bīstamās ķīmiskām vielām noteikti ir jāreglamentē kopējās tirdzniecības politikas ietvaros, lai novērstu iespējamo starptautiskās tirdzniecības izkropļojumu, atbildētāji uzsver, ka nekāds liels izkropļojums pagātnē netika nodarīts arī tad, kad minētie noteikumi tika pieņemti vides [politikas] ietvaros, un turklāt ka, ja noteikumi bīstamo vielu tirdzniecības reglamentēšanai tiek izdoti Kopienas līmenī, šīs normas katrā ziņā ir obligāti jāievēro dalībvalstīm un saimnieciskās darbības subjektiem neatkarīgi no noteikumu pieņemšanai izvēlēta juridiskā pamata. Tādējādi dalībvalstis varēja pieņemt valsts pasākumus tikai atbilstoši kopējām normām un attiecīgajiem Kopienas tiesību aktiem, kas, visbeidzot, arī skaidri izriet no Apstrīdētās regulas 10. panta 7. punkta.

- 39 Kā uz to norāda dokumenti, kas iesniegti Komisijas celtajā prasībā pret Lēmumu Nr. 2003/106, ar ko tika apstiprināta Konvencija Eiropas Kopienas vārdā (šajā sakarā skat. šodienas spriedumu lietā C-94/03 Komisija/Padome, Krājums, I-1. lpp.), Padome un Parlaments norāda uz vairākiem Kopienas dokumentiem, kuros ietverti arī tirdzniecības noteikumi, bet kuri to ar vidi saistītā dominējošā mērķa dēļ ir tomēr pamatoti ar EKL 175. panta 1. punktu un EKL 130.S pantu (jaunajā redakcijā pēc grozījumiem — EKL 175. pants) vai ar EEK līguma 130.S pantu (jaunajā redakcijā pēc grozījumiem — EKL 130.S pants). It īpaši tas ir gadījumā ar Padomes 1993. gada 1. februāra Regulu (EEK) Nr. 259/93 par uzraudzību un kontroli attiecībā uz atkritumu pārvadājumiem Eiropas Kopienā, ieviešanu tajā un izvešanu no tās (OV L 30, 1. lpp.) un Padomes 1996. gada 9. decembra Regulu (EK) Nr. 338/97 par savvaļas dzīvnieku un augu sugu aizsardzību, reglamentējot to tirdzniecību (OV 1997, L 61, 1. lpp.), kā arī Regulu Nr. 2455/92, ko Apstrīdētā regula skaidri atceļ un aizvieto. Šāda turpinātība starp Regulu Nr. 2455/92 un Apstrīdēto regulu ir papildu norāde uz vajadzību Apstrīdēto regulu pamatot ar EKL 175. panta 1. punktu.

Tiesas vērtējums

- 40 Vispirms jānorāda, ka prasītāja un atbildētāji neapstrīd, ka Apstrīdētajā regulā apvienoti gan ar tirdzniecību, gan ar vidi saistīti noteikumi. Tomēr tiem ir pretējs viedoklis jautājumā par minētās regulas galveno jautājumu. Lai gan Komisija apgalvo, ka, kaut gan Apstrīdētajai regulai ir labvēlīga ietekme uz cilvēku veselību un vidi, tās galvenais mērķis ir reglamentēt bīstamo ķīmisko vielu tirdzniecību, Parlaments, Padome un visas personas, kas iestājušās lietā, tomēr norāda, ka šim apstāklim ir tikai pakārtots raksturs, jo Apstrīdētās regulas pirmais mērķis ir īstenot normas un procedūras, kas ir paredzētas augstāka cilvēku veselības un vides aizsardzības līmeņa aizsardzības garantēšanai.

- 41 Šajā sakarā jāatgādina, ka atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai Kopienas akta juridiskā pamata izvēle ir jābalsta uz objektīviem apstākļiem, ko ir iespējams pārbaudīt tiesā, kuru vidū īpaši jāizceļ tiesību akta mērķis un saturs (skat. 1987. gada 26. marta spriedumu lietā 45/86 Komisija/Padome, *Recueil*, 1493. lpp., 11. punkts; 1991. gada 11. jūnija spriedumu lietā C-300/89 Komisija/Padome, saukta "Titāna dioksīds", *Recueil*, I-2867. lpp., 10. punkts; 1996. gada 3. decembra spriedumu lietā C-268/94 Portugāle/Padome, *Recueil*, I-6177. lpp., 22. punkts, un 2005. gada 13. septembra spriedumu lietā C-176/03 Komisija/Padome, Krājums, I-7879. lpp., 45. punkts).
- 42 Ja Kopienas tiesību akta analīze parāda, ka tam ir divi mērķi vai ka tam ir divas sastāvdaļas, un ja vienu no tām var atzīt par galveno vai dominējošo, bet otram ir tikai palīgraksturs, tad tiesību akts ir jābalsta tikai uz vienu juridisko pamatu, proti, uz to, ar ko saistīts galvenais vai dominējošais mērķis vai sastāvdaļa (skat. 2001. gada 30. janvāra spriedumu lietā C-36/98 Spānija/Padome, *Recueil*, I-779. lpp., 59. punkts; 2003. gada 11. septembra spriedumu lietā C-211/01 Komisija/Padome, *Recueil*, I-8913. lpp., 39. punkts, un 2004. gada 29. aprīļa spriedumu lietā C-338/01 Komisija/Padome, *Recueil*, I-4829. lpp., 55. punkts).
- 43 Savukārt, ja izņēmuma kārtā ir konstatēts, ka tiesību aktam vienlaicīgi ir vairāki nedalāmi saistīti mērķi vai tas sastāv no vairākām daļām un viens no tiem nav uzskatāms par netiešu un pakārtotu otram, šāds tiesību akts ir jābalsta uz dažādiem atbilstīgiem juridiskiem pamatiem (šajā sakarā it īpaši skat. 2002. gada 19. septembra spriedumu lietā C-336/00 *Huber*, *Recueil*, I-7699. lpp., 31. punkts; 2002. gada 12. decembra spriedumu lietā C-281/01 Komisija/Padome, *Recueil*, I-12049. lpp., 35. punkts, un šajā spriedumā minēto 2003. gada 11. septembra spriedumu lietā Komisija/Padome, 40. punkts).
- 44 Tieši tāds gadījums ir šajā lietā. Gan Apstrīdētās regulas mērķi, gan tās saturs faktiski ietver tirdzniecības un vides [politikas] sastāvdaļas, kuras ir tik nedalāmi saistītas, ka, lai pieņemtu šo aktu, jābalstās gan uz EKL 133. pantu, gan EKL 175. panta 1. punktu.

- 45 Šajā sakarā, pirmkārt, jāatgādina, ka — kā tas izriet gan no Apstrīdētās regulas apsvērumiem, gan no tās 1. panta 1. punkta a) apakšpunkta — regulas pirmais mērķis ir īstenot Konvenciju. Tomēr — kā Tiesa nospriedusi šajā spriedumā minētā šodienas sprieduma lietā Komisija/Padome 51. punktā — šī Konvencija ietver tieši divas sastāvdaļas, kas reglamentē tirdzniecību un cilvēku veselības un vides aizsardzību, kas ir tik nedalāmi saistītas, ka lēmums par minētās Konvencijas apstiprināšanu Kopienas vārdā ir jābalsta uz EKL 133. pantu un EKL 175. panta 1. punktu.
- 46 Protams, apstākļi, ka viens vai vairāki Līguma noteikumi tika izvēlēti kā juridiskais pamats starptautiskā nolīguma apstiprināšanai, nav pietiekams, lai pierādītu, ka šīs pašas normas ir izmantojamas kā juridiskais pamats, pieņemot aktus, ar kuriem minēto nolīgumu īsteno Kopienas līmenī.
- 47 Taču šajā lietā līdzīgu juridisko pamatu lietošana katrā ziņā ir nepieciešama gan lēmumā par Konvencijas apstiprināšanu Kopienas vārdā, gan Apstrīdētajā regulā, ar kuru šī Konvencija tiek īstenota Kopienas līmenī, ņemot vērā uzskatāmo šo divu aktu noteikumu konvergenci, kas atspoguļo ne tikai centienus reglamentēt bīstamo ķīmisko vielu tirdzniecību, bet arī mērķi nodrošināt minēto vielu racionālu pārvaldīšanu un/vai aizsargāt cilvēku veselību un vidi no šo vielu tirdzniecības nelabvēlīgām sekām.
- 48 It īpaši tas attiecas uz Apstrīdētās regulas 1. panta 1. un 2. punktu, kuros ir norādīti šīs regulas mērķi un materiālā piemērošanas joma, kas ir izteikta ļoti līdzīgi

Konvencijas 1. un 3. panta formulējumam; un Konvencijas 2. pantā ietvertās definīcijas lielā mērā atbilst Apstrīdētās regulas 3. panta definīcijām.

- 49 Tas turklāt attiecas arī uz šīs regulas 6.–13. pantu, kas ietver bīstamo ķīmisko vielu tirdzniecībai piemērojamās normas un procedūras tādā veidā, kas lielā mērā pārņem Konvencijā paredzētās normas un procedūras. Apstrīdētās regulas 7. un 8. pants skaidri atsaucas uz Konvencijas 12. pantu, kurš attiecas uz paziņojumiem par eksportu, bet savukārt šīs pašas regulas 12. un 13. pants, kuri ietver pienākumus saistībā ar ķīmisko vielu importu un eksportu, skaidri pārņem Konvencijas 10. un 11. pantu, kuros ir noteikti tādi paši pienākumi.
- 50 Otrkārt, ir jānorāda, ka, papildus šajā regulā esošajām vienādām iezīmēm ar Konvenciju, lai pēdējo varētu īstenot Kopienas līmenī, šī regula paplašina arī Konvencijas piemērošanas jomu, jo — kā tas skaidri izriet galvenokārt no minētās regulas ceturrtā apsvēruma — Kopienas likumdevējs parāda savu vēlmi “savā ziņā iet tālāk par Konvencijas noteikumiem”. Taču noteikumi, kas ir ievietoti Apstrīdētajā regulā, no šī skatupunkta pilnībā pamato balstīšanos uz EKL 133. pantu kopā ar EKL 175. panta 1. punktu.
- 51 Tā tas ir, piemēram, Apstrīdētās regulas 14. panta 2. punkta un 16. panta 1. punkta gadījumā. Šie divi panti tieši reglamentē minēto vielu tirdzniecību, ciktāl tie nosaka, pirmkārt, ķīmisko vielu un minētās regulas V pielikumā uzskaitīto vielu pilnīgu eksporta aizliegumu, un, otrkārt, ja šie panti tiek interpretēti kopā ar Apstrīdētās regulas 1. panta 2. punktu un 2. panta 1. punkta c) apakšpunktu, attiecībā uz eksportu tie uzliek pienākumu ievērot Kopienas normas par bīstamu vielu klasifikāciju, iesaiņošanu un marķēšanu, neskarot Konvencijas dalībvalsts vai importētājvalsts speciālās prasības.

- 52 Šajā situācijā atbildētāji it īpaši norāda, ka sekojoši balstīšanās uz EKL 133. pantu nav obligāta, jo, no vienas puses, netika novērots nekāds liels tirdzniecības traucējums Kopienā iepriekšējo gadu laikā un, no otras puses, izpildot pienākumus, dalībvalstīm ir jāievēro attiecīgie Kopienas tiesību akti, kas turklāt izriet no Apstrīdētās regulas 10. panta 7. punkta.
- 53 Šajā ziņā pietiek norādīt, ka, ja piekrīt apstākļa, ka netika novērots nekāds traucējums attiecīgo preču tirdzniecībā Kopienā, pamatotībai, tas tomēr nav tāds apstāklis, uz kura pamata šajā lietā var apstrīdēt balstīšanos uz EKL 133. pantu. Šādas balstīšanās uz šo pantu — kā Kopienas akta juridisko pamatu — pamatotība ir atkarīga no šī akta īpašībām un no jautājuma, vai šīs īpašības atbilst objektīvajiem kritērijiem, kas nosaka minētā juridiskā pamata piemērojamību. Tomēr — kā šajā spriedumā jau ir norādīts — tieši šiem kritērijiem Apstrīdētā regula atbilst.
- 54 Attiecībā uz argumentu, ka dalībvalstīm to pienākumu izpildē katrā ziņā ir jāievēro attiecīgi Kopienas tiesību akti — šādam argumentam, kura precizitāte pati par sevi nav nosakāma, tomēr nav nozīmes, izvēloties piemērotu Kopienas akta juridisko pamatu.
- 55 Visbeidzot, attiecībā uz atbildētāju norādīto apstākli, ka citi Kopienas tiesību akti, tādi kā Regula Nr. 259/93 un Regula Nr. 338/97 vai Regula Nr. 2455/92, kuras ir pieņemtas pirms Apstrīdētās regulas, tika balstīti uz juridisko pamatu vides politikas ietvaros, tam nav nozīmes šajā tiesvedībā. Faktiski atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai akta juridiskais pamats ir jāizvēlas, ņemot vērā tā mērķi un tā saturu, nevis citu

Kopienas aktu pieņemšanā izmantoto juridisko pamatu, kam vajadzības gadījumā ir līdzīgas īpašības (skat. it īpaši 1994. gada 28. jūnija spriedumu lietā C-187/93 Parlaments/Padome, *Recueil*, I-2857. lpp., 28. punkts, kas tieši attiecas uz Regulas Nr. 259/93 juridiskā pamata izvēli).

56 Tādējādi, ņemot vērā visus šajā spriedumā izklāstītos apsvērumus, jāsecina, ka Apstrīdētā regula gan tās mērķos, gan tās saturā ietver divas sastāvdaļas, kas ir nedalāmi saistītas un viena no kurām nav pakārtota otrai vai nav netieša attiecībā pret otru, kas atspoguļo, pirmkārt, kopējo tirdzniecības politiku un, otrkārt, cilvēku veselības un vides aizsardzības politiku. Līdz ar to, piemērojot šī sprieduma 43. punktā minēto judikatūru, šī regula bija jābalsta uz diviem attiecīgiem juridiskiem pamatiem, šajā gadījumā — uz EKL 133. pantu un EKL 175. panta 1. punktu.

57 Protams — kā Tiesa būtībā jau ir nospriedusi šajā spriedumā minētā sprieduma lietā "Titāna dioksīds" 17.–21. punktā — balstīšanās uz diviem juridiskiem pamatiem nav pieļaujama, ja procedūras, kas paredzētas vienam vai otram pamatam, nav saderīgas un/vai ja abu šo juridisko pamatu saistīta izmantošana pārkāpj Parlamenta tiesības (šajā nozīmē skat. arī 1999. gada 25. februāra spriedumu apvienotajās lietās C-164/97 un C-165/97 Parlaments/Padome, *Recueil*, I-1139. lpp., 14. punkts, un iepriekš minētā 2004. gada 29. aprīļa spriedumu lietā Komisija/Padome, 57. punkts). Tomēr šajā lietā nevienas no šīm sekām neizriet no balstīšanās uz EKL 133. pantu un EKL 175. panta 1. punktu.

58 Faktiski, no vienas puses, papildu balstīšanās uz EKL 133. pantu šajā lietā nevarētu nekādā veidā ietekmēt Padomē piemērojamos balsošanas noteikumus, jo tāpat kā EKL 175. panta 1. punkts, arī EKL 133. panta 4. punkts noteic, ka Padome, īstenojot pilnvaras, ko tai piešķir EKL 133. pants, pieņem lēmumus ar kvalificētu balsu vairākumu.

- 59 No otras puses, balstīšanās gan uz EKL 133. pantu, gan uz EKL 175. panta 1. punktu nerada kaitējumu Parlamenta tiesībām, jo, ja pirmais no šiem diviem pantiem formāli neparedz šīs iestādes līdzdalību, runājot par šajā tiesvedībā minētajam aktam līdzīga akta pieņemšanu, tad savukārt otrais pants tieši norāda uz EKL 251. pantā paredzēto procedūru. Atšķirībā no situācijas, kas ir pamatā šajā spriedumā jau minētās tiesvedības lietā “Titāna dioksīds” pieņemtajam spriedumam, juridisko pamatu saistīta izmantošana šajā lietā nerada kaitējumu Parlamenta tiesībām, jo balstīšanās uz EKL 175. panta 1. punktu ļauj šai iestādei pieņemt aktus, pamatojoties uz koplēmuma procedūru.
- 60 Tādējādi, ņemot vērā visu iepriekš minēto, Apstrīdētā regula ir jāatceļ tiktāl, ciktāl tā balstās tikai uz EKL 175. panta 1. punktu.

Par atcelšanas seku ierobežošanu

- 61 Komisija savos prasījumos lūdza Tiesu gadījumā, ja prasība tiek apmierināta, noteikt, ka Apstrīdētā regula ir saistoša līdz brīdim, kad tiek pieņemta jauna regula.
- 62 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka atbilstoši EK līguma 231. panta otrajai daļai Tiesa, ja uzskata par vajadzīgu, var noteikt, kuras no atceltās regulas sekām jāuzskata par saistošām.

- 63 Šajā gadījumā ir jānorāda, ka atbilstoši Apstrīdētās regulas 26. pantam tā stājas spēkā nākošajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*, kur tā tika publicēta 2003. gada 6. martā.
- 64 Tādējādi šī regula reglamentē bīstamo ķīmisko vielu eksportu un importu no 2003. gada 7. marta un Komisijai, piemērojot šo regulu, bija jāpieņem vairāki svarīgi ar importu saistīti lēmumi Kopienas līmenī par atsevišķām ķīmiskām vielām un bīstamiem preparātiem.
- 65 Tādējādi, ņemot vērā šos apstākļus un it īpaši, lai izvairītos no jebkādas tiesiskās nedrošības attiecībā uz sistēmu, ko piemēro šo vielu tirdzniecībai pēc Apstrīdētās regulas atcelšanas, šī regula ir saistoša līdz brīdim, kad samērīgā termiņā tiek pieņemta jauna, uz piemērotiem juridiskiem pamatiem balstīta regula.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 66 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Saskaņā ar Reglamenta 69. panta 3. punkta pirmo daļu, ja abiem lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs vai ja pastāv izņēmuma apstākļi, Tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala vai ka lietas dalībnieki sedz savus izdevumus paši. Tā kā Komisijai, Padomei un Parlamentam šajā lietā spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, tie sedz savus tiesāšanās izdevumus paši. Atbilstoši Reglamenta 69. panta 4. punkta pirmajai daļai dalībvalstis, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

- 1) **atcelt Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 28. janvāra Regulu (EK) Nr. 304/2003 par bīstamu ķīmisku vielu eksportu un importu;**
- 2) **ši regula ir saistoša līdz brīdim, kad samērīgā termiņā tiek pieņemta jauna regula, kas balstīta uz piemērotiem juridiskiem pamatiem;**
- 3) **Eiropas Kopienu Komisija, Eiropas Parlaments un Eiropas Savienības Padome sedz savus tiesāšanās izdevumus pašī;**
- 4) **Francijas Republika, Somijas Republika, kā arī Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste sedz savus izdevumus pašas.**

[Paraksti]